'दुच्छुनायते' दारिद्र्ये युक्तान् करोति, 'तत्' सर्व्वम्, 'अस्मत्तः' 'अन्यत्र', 'निधेतन' हे 'मरुतः', स्थापयत, तत्फलमस्मासु माभूत्॥

(४) अथ चतुर्थं मन्त्रमाह। "ततम्म आपस्तदु तायते पुनः। स्वादिष्ठा धीतिरुचथाय शश्वते। अयꣳ समुद्र उत विश्वभेषजः। स्वाहाकृतस्य समुदेतुतर्भुवः" इति। 'मे' मदीयम्, 'आपः' कर्म, 'आततं' सर्व्वतो विस्तीर्णं, यावज्जीवं सङ्कल्पेन प्रवृत्तत्वात्। 'तदु' तदेव कर्म्म, इदानीं 'पुनः' 'तायते' भूयो विस्तीर्य्यते। किञ्च 'स्वादिष्ठा' स्वादुतमं, 'धीतिः' धारणहेतुराज्याहुतिः, 'उचथाय' कर्म्मणे, 'शश्वते' प्रशस्यतां भजते। उच समवाय इति धातुः। हविःसमवायाधीनत्वादुचथः कर्म्म। यस्मादयं हविर्विशेषः प्रशस्तस्तस्मात् 'अयं', 'समुद्रः' समुद्रसमानः। यावदेका देवता कामयते यावदेका। तावदाहुतिः प्रयत इति श्रुतेः। 'उत विश्वभेषजः' अपि च सर्व्वानिष्टसमनहेतुः, हे 'ऋभुवः' देवाः, 'स्वाहाकृतस्य' स्वाहाकारेण प्रत्यर्पितस्य हविषः, स्वीकारेण 'समुदेतु' सम्यगेव तृप्ता भवत॥

(५-१३) अथ पञ्चममारभ्य त्रयोदशान्तानां नवानां मन्त्राणां प्रतीकानि दर्शयति। "उद्वयं तमसस्परि। उदुत्यं चित्रम् ॥२॥ इमं मे वरुण तत्त्वायामि। त्वन्नो अग्ने सत्वन्नो अग्ने। त्वमग्ने अयासि प्रजापते" इति। उद्वयं तमस इत्ययं मन्त्रः समास्वाग्न इत्यनुवाके व्याख्यातः। उदुत्यं जातवेदसं चित्रं देवानामित्येतौ तदुत्यमित्यनुवाके व्याख्यातौ। इमं मे वरुण श्रुधीहवं तत्त्वायामि ब्रह्मणेत्येतौ मन्त्रौ इन्द्रं वो विश्वतस्परीन्द्रं